



เรื่อง(การ)เมือง เรื่องของเรา,
บทสนทนาแทงใจคนเมืองกับ นิรมล กุลศรีสมบัติ

POLITICS IN THE CITY



เรื่อง(การ)เมือง เรื่องของเรา, บทสนทนาแถมใจคนเมืองกับ นิสมล กุลศรีสมบัติ

“คนชอบบอกว่าคนกรุงเทพฯ ไม้มีความเป็นพลเมือง เอาแต่ตั้งหน้าตั้งตาทำมาหากิน แล้วก็เก็บเงินไปใช้ชีวิตไปตายที่อื่น ก็อาจจะใช่ แต่น่าจะถามว่าแล้วอะไรที่ทำให้เราไม่รู้สึกรัก ไม่รู้สึกรว่าเราเป็นส่วนหนึ่งของเมืองนี้”

นิสมล กุลศรีสมบัติ หรือ ‘อาจารย์แดง’ คือหญิงสาวร่างสูงที่ตั้งคำถามชวนอึ้งนี้กับเรา

เธอเป็นทั้งอาจารย์ นักวิชาการ นักออกแบบและพัฒนาเมือง ผู้อยู่เบื้องหลังโปรเจกต์มากมายที่สร้างแรงกระเพื่อมให้เมืองในช่วงหลายปีมานี้ ไม่ว่าจะเป็นโครงการฟื้นฟูย่านกะดีจีน-คลองสาน โครงการริมน้ำยานนาวา โครงการเมืองเดินได้-เมือง

เดินดี โครงการกรุงเทพฯ 250 ฯลฯ เหล่านี้คือส่วนหนึ่งของโปรเจกต์พัฒนาเมืองที่เธอเป็นผู้ริเริ่มและพัฒนาไปร่วมกันกับทีม ในฐานะผู้อำนวยการศูนย์ออกแบบและพัฒนาเมือง หรือ UddC ทั้งสิ้น

ไม่เพียงได้รู้จักตัวตนและชีวิตของเธอมากขึ้น ออกตัวได้เลยว่า นี่คือบทสนทนาว่าด้วยเรื่องเมือง ที่ออกรสออกชาติที่สุด เพราะมันไม่จบอยู่แค่ที่เมือง แต่ไปสู่การเมือง ชนชั้น โครงสร้างอำนาจ การมีสิทธิมีเสียง ยิ่งยาวไปจนถึงปัญหาชีวิตอย่าง อ้วนจน และไม่มีแฟนด้วย!

เรื่องทั้งหมดนี้เกี่ยวข้งกันได้อย่างไร ขอชวนอ่านให้จบจนบรรทัดสุดท้าย

คุณเติบโตในเมืองแบบไหน

โตชานเมืองค่ะ บ้านอยู่ที่เมืองทองธานี เป็นบ้านตามแบบฉบับอเมริกันดรีม ความฝันของคุณพ่อคุณแม่ซึ่งเป็นคนยุคเบบี้บูม บ้านเรามีสวนมีบิเวณของตัวเอง ถนนกว้างจอดรถได้สบาย ถัดจากบ้านนิดหนึ่งก็มีทะเลสาบสวยงาม เราก็เหมือนอยู่ในโลกแห่งความฝัน เรียนแถวบ้านแม่ขับรถมารับมาส่ง เราก็จะไม่ค่อยรู้จักกรุงเทพฯ หรือความเป็นเมืองแบบจริงๆ หรือก จนกระทั่งต้องเดินทางเข้าเมืองมาเรียนที่จุฬาฯ

เกิดอะไรขึ้น

เราต้องตื่นตี 4 ครึ่งเหมือนบ้านอยู่สิงห์บุรี เพื่อมาให้ทันเรียนที่จุฬาฯ ก่อนรถติด แล้วขากลับก็นั่งรถเมล์สายปอ.29 นานมาก นั่งอ่านคู่มือร้องไห้จนเล่นได้ แล้วก็ต่อมอเตอร์ไซด์อีก คือรู้สึกว่าการเดินทางกับการเดินทาง เพราะก่อนหน้านี้เรามีชีวิตอยู่ในละแวกบ้าน แล้วก็ใช้แต่รถยนต์ส่วนตัว วนเวียนอยู่แต่ในจักรวาลของเรา

ความสนใจเรื่องเมืองของคุณถูกกระตุ้นจากความทรงจำตรงนั้นรีเปล่า

ไม่ ตอนแรกไม่สนใจอะไรเลย เรียนมหาวิทยาลัยก็ผ่นอยากเป็นสถาปนิก อยากเป็นแบบดี-สัญญา คุณากรในละครช่อง 5 เพราะตอนนั้นเป็นช่วงเศรษฐกิจฟองสบู่ แต่พอเราขึ้นปี 5 ช่วงทำที่ลิส ฟองสบู่ก็แตก เศรษฐกิจแย่ เราเห็นผ่นคนร่วงต่อหน้า พี่ที่ทำงานอยู่บริษัทใหญ่ๆ ก็โดนเลย์ออฟ เห็นข่าวคนยากลำบาก เรียนจบเราก็ได้ทำงานพักนึง ก่อนจะมาเป็นผู้ช่วยวิจัยที่คณะสถาปัตย์ฯ ตรงนี้แหละที่เริ่มสนใจเรื่องเมือง

สนใจอะไรในเมือง

เราได้เป็นลูกมือช่วยทำโปรเจกต์เมืองเยอะมาก ทั้งโครงการวางแผนรถรางรอบเกาะรัตนโกสินทร์ โครงการฟื้นฟูย่านสามแพร่ง โครงการหาที่ตั้งรัฐสภาแห่งใหม่ โครงการประกวดแบบศูนย์กลางพาณิชยกรรมเมืองแห่งใหม่ย่านพระรามสาม รู้สึกว่ามันสนุก และเราก็ได้พบว่าจริงๆ แล้วกรุงเทพฯ มีรายละเอียดอีกเยอะที่เราไม่เห็น จากนั้นเราก็ได้ทุนไปเรียนต่อที่ University of Tokyo ได้เรียนที่ Urban Design Lab กับอาจารย์นิชิมุระ ยูคิโอะ ซึ่งเชี่ยวชาญเรื่องการออกแบบเมืองอย่างมีส่วนร่วม ทำให้เราได้แนวคิดและแรงบันดาลใจมาเยอะเหมือนกัน

ชีวิตนักเรียนทุนในเมืองโตเกียว เป็นยังไร

ที่นั่นมันเป็นชีวิตเรียบง่าย ทุกอย่างไม่เหมือนกับที่เราเคยเรียนที่ไทย โครงสร้างแล็บเขาเป็นระบบมาก แล้วก็ให้เด็ก ป.ตรี ป.โท ป.เอก มาทำงานด้วยกันบนความเชี่ยวชาญเฉพาะ มีพี่สอนงานน้อง น้องช่วยงานพี่ เรียนรู้จากการทำงาน มีอาจารย์ที่เชี่ยวชาญเรื่องต่างกัน เราได้เรียนรู้กระบวนการจากการลงพื้นที่ไปทำโปรเจกต์กับเขา แล้วก็เอาสิ่งที่เรียนจากญี่ปุ่นมาทดลองที่นี่ว่ามันเวิร์กกับเมืองไทยรีเปล่า สิ่งที่เราเชื่อมั่นใช้ได้จริงไหมในบริบทนี้

ตอนนั้น สิ่งที่เชื่อคืออะไร

คนที่นี่ชัดเจนว่าเขาเชื่อใน civic engagement คือเมืองจะได้ ประชาชนที่อยู่อาศัยควรมีส่วนในการสร้างเมือง เมืองที่นั่น แม้จะใหญ่โต แต่จะแบ่งออกเป็นย่าน (district) ที่มีบุคลิกชัดเจน แล้วในแต่ละย่านมี

แพลตฟอร์มให้ประชาชนมาร่วมคิด ร่วมสร้าง ร่วมออกความเห็น ไม่ว่าจะเป็น กลุ่มคนป่า คุณลุง หรือเด็กรุ่นใหม่ ที่อยากทำอะไรเพื่อส่วนรวม มีคนกลุ่มนี้กลุ่มนี้เคลื่อนไหวเรื่องเมืองตลอดเวลา คือที่ญี่ปุ่นคำว่า district มันมีนัยเป็นหน่วยปฏิบัติการของเมืองที่สำคัญ

อย่างตอนเรียนที่แคมปัสของโกะที่รายล้อมด้วยย่านเก่า คือ ฮองโกะ ยานากะ เนดสึ แล้วก็เซ็นดะกิ เป็นย่านที่มีลักษณะเป็น Old Edo หรือโตเกียวในอดีต แม้ว่าโตเกียวจะพัฒนาไปไกล แต่ย่านเหล่านี้ยังเก็บรักษาสัจตวิญญานและความทรงจำของย่านไว้ได้ เวลาเราไปเดินผ่านตรอกซอยเล็กๆ เราจะเห็นร้านค้าเก่าแก่ เช่น ร้านเซนเบ้ ร้านโชยุ ร้านเหล้า ร้านไม้กวาด ร้านกระดาษ ร้านซูชิ ร้านข้าวหน้าปลาไหล ที่อยู่กันมาหลายชั่วอายุคน ตลาดเซเต็งโก ศาลเจ้า สุสาน สวน บ้านขุนนางเก่า หรือบ้านเรือนสองชั้น สร้างด้วยไม้ก็ยังมิให้เห็น เราชอบไปเดินเล่นบ่อยๆ แล้วก็นึกอยากใหักรุงเทพฯ เก็บรักษาความเป็นย่านแบบนั้นบ้าง

คือเหตุผลให้คุณกลับมาทำงานพัฒนาเมืองแบบ civic engagement ในไทย?

civic movement (การเคลื่อนไหวของพลเมือง) เกิดขึ้นในไทยและในกรุงเทพฯ นานแล้ว มีชุมชน อาจารย์ นักกิจกรรมเคลื่อนไหวกันมาก่อนที่เราจะเรียนจบกลับมา เราโชคดีที่ตอนกลับมา คนเหล่านี้หักล้างฉางพงไว้ให้แล้ว ประมาณหนึ่ง ตั้งแต่รัฐธรรมนูญฉบับประชาชนปี 2540 เรากลับมาปี 2548 เป็นอาจารย์สอนที่จุฬาฯ โครงการเมืองแรกๆ ที่ได้ทำคือโครงการอนุรักษ์อัมพวาที่ได้มีโอกาสไปเป็นผู้ช่วยของอาจารย์อาวูโสในแล็บอนุรักษ์ เมืองของภาควิชาผังเมือง เรียนรู้ผ่านโครงการต่างๆ เช่น แผนทีมรดกวัฒนธรรม เป็นหัวหน้าแก๊งพานิลิตไปทำงานอยู่อัมพวา บางน้อย สมุทรสงคราม ช่วงที่ตลาดน้ำยามเย็นเพิ่งเริ่มต้น ทำอยู่ 4 ปี ไปทุกๆ ปีดเทอม

ตอนทำโปรเจกต์แรกในกรุงเทพฯ ทำไปถึงเลือก กะดีจีน-คลองสาน

กะดีจีนเป็นย่านที่ชุมชนเขาเข้มแข็ง เขามีการรวมตัวของผู้นำชุมชนทำกิจกรรมเพื่อสาธารณะของเขาอยู่แล้ว เราไปช่วยสนับสนุนเขาด้านวิชาการ นับเป็นย่านที่เราได้ทดลองเอาความรู้ที่ได้เรียนมาใช้อย่างเต็มที่จริงๆ ตั้งแต่โครงการเล็กๆ เช่น โครงการแผนที่มรดกวัฒนธรรมในปี 2552 โครงการฟื้นฟูเมืองแบบเต็มรูปแบบ ในปี 2558 จนถึงโครงการพัฒนาพื้นที่แบบ PPCP หรือ Public Private Community Partnerships ในปัจจุบัน ปี 2560-2561 เราได้ทดลองทฤษฎีและกลไกการพัฒนาเมืองแบบมีส่วนร่วมในหลายมิติมาก โชคดีที่ชุมชน โรงเรียน ศาสน-สถาน สำนักงานเขต องค์กรในพื้นที่ให้ความเมตตาสนับสนุนให้เราไปทำกิจกรรมและโครงการอย่างต่อเนื่อง

บอกได้ไหมว่าความสำเร็จของเคสกะดีจีน-คลองสาน เป็นจุดเริ่มต้นให้เกิดศูนย์ออกแบบและพัฒนาเมือง (UddC)

ตอนนั้นทำไปโดยไม่ได้คาดหวังอะไรเลย แค่อยากทดลองความรู้ที่เรียนมา เราทำแบบอาสาในช่วงปิดเทอมกับนิสิตนักศึกษาและเพื่อนอาจารย์ที่สนใจเรื่องย่านเรื่องเมือง สี่ปีแรกคือช่วงตั้งไข่ เราได้งบประมาณสนับสนุนจากสมาคมสถาปนิกสยามในพระบรมราชูปถัมภ์ เราเลยทำงานได้อย่างต่อเนื่อง จนเกิดผลงานเป็นรูปธรรม ไม่ว่าจะเป็นแผนที่มรดกวัฒนธรรมที่ได้จากคนในพื้นที่ ปรับปรุง

พื้นที่สาธารณะในย่านโดยการระดมทุนผ้าป่า (โครงการชาวย่านคิด-นิสิตจัดให้) มีการจัดเทศกาลศิลปะแสงไฟตามพื้นที่สาธารณะ (โครงการศิลปะในซอยหรือ Arts in Sois) เราทำต่อเนื่อง ได้คนมาช่วยคิดหลากหลายมากขึ้น ภาคของเราไม่ได้มีแค่สถาปนิกหรือนักผังเมือง แต่มีนักประวัติศาสตร์ นักการเงิน นักสิ่งแวดล้อม นักธุรกิจ ฯลฯ มาช่วยคิดและทำ มันก็สนุก โจทย์ก็พัฒนาต่อเรื่อยๆ ทุกปีตามไอเดียใหม่ๆ จากภาคนี้น่าใหม่ๆ ที่เข้ามาช่วยขบวนการ โครงการก็ได้การสนับสนุนมากขึ้นเรื่อยๆ ทั้งคนในและนอกชุมชน งบประมาณในการทำโครงการก็เริ่มมาจากหลายแหล่ง ภายหลังจากสมาคมสถาปนิกสยามฯ ก็ได้รับการสนับสนุนจากมูลนิธิ Rockefeller โครงการ City Innovation System ของ IDRC แต่ทั้งหมดยังเป็นงานอาสาสมัคร จะมาเต็มทีจริงๆ คือปี 2556 ที่ สสส. ให้งบประมาณสนับสนุนให้เป็นศูนย์ที่มีพนักงานประจำเต็มเวลา ด้วยจุดประสงค์ที่จะให้ขยายจากพื้นที่ย่านกะดีจีน-คลองสาน ไปย่านอื่นๆ ในกรุงเทพฯ ก็เลยเป็นที่มาของ UddC

ในฐานะ UddC คิดว่าเป็นไปได้ที่จะเปลี่ยนกรุงเทพฯ ให้เป็นเมืองที่มีคุณภาพ

ถ้าจะให้กรุงเทพฯ ดีกว่านี้ กรุงเทพฯ จะต้องเลิกลง และย่านจะต้องใหญ่ขึ้น กรุงเทพฯ มันใหญ่โต เรื่องราวและปัญหามันซับซ้อน เกินกำลังที่ กทม. จะมาจัดการดูแลทุกเรื่อง ต้องมีการกระจายอำนาจให้ย่านหรือเขต ทำหน่วยการปกครองในระดับเขตให้เข้มแข็ง ประชาชนจะได้มีส่วนร่วมในการตัดสินใจได้ทั่วถึงและมีประสิทธิภาพกว่านี้

จะบอกว่า เรื่องเมืองกับการเมือง เป็นเรื่องเดียวกัน

ใช่ โครงสร้างทางการเมืองสำคัญกับการพัฒนาเมืองมาก โครงสร้างการเมืองที่ดีจะทำให้ประชาชนเสนอความคิดเห็นในเรื่องต่างๆ ของเมืองที่เขาอาศัยอยู่ โครงสร้างการเมืองที่ดีจะทำให้ประชาชนรู้สึกเป็นเจ้าของเมืองที่เขาอาศัยอยู่ เพราะเขารู้สึกมีส่วนร่วมกับการสร้างมัน มันคือบ้านของเขา เขารู้สึกมีส่วนร่วมที่จะเห็นว่ามันดี การกระจายอำนาจลงสู่ข้างล่างจึงเป็นสิ่งที่เสียไม่ได้

โตเกียวใหญ่กว่ากรุงเทพฯ ในปี 2518 เขาซอยเมืองโตเกียวออกเป็น 23 เขต แล้วแต่ละเขตก็เลือกตั้งกันเอง มีนายกเทศมนตรีที่มาจากการเลือกตั้งระดับเขต ทำให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการสร้างเมืองได้ทั่วถึงและมีประสิทธิภาพมากขึ้น การกระจายอำนาจครั้งนั้นนับเป็นจุดเปลี่ยนสำคัญทางประวัติศาสตร์ ปารีสาอาจจะเล็กลงกว่ากรุงเทพฯ 15 เท่า แต่เขาก็ซอยเป็น 20 เขต มีนายกเทศมนตรีของแต่ละเขต เวลาคุณมีปัญหา อยากได้อะไร คุณรู้ว่าจะไปที่ไหน พอใช้ระบบเลือกตั้ง คนที่ถูกเลือกเข้ามา ก็พยายามที่จะตอบสนองกับความต้องการฐานเสียงของเขา ซึ่งก็คือประชาชนในย่าน ไม่ใช่ตอบสนองกับคนที่แต่งตั้งเขาเข้ามา

กลับมาดูกรุงเทพฯ พื้นที่ 1,500 กว่าตารางกิโลเมตร เราเลือกตั้งผู้ว่าฯ คนเดียว ให้คนๆ เดียวดูแลชีวิตประชาชนกว่า 10 ล้านคนใน 50 เขต ผลลัพธ์ก็อย่างที่เห็น ต่อให้เปลี่ยนผู้ว่าฯ หรือเก่งเป็นเทวดา ก็ไม่สามารถจะทำให้กรุงเทพฯ ดีได้หรอก เพราะโครงสร้างเป็นแบบนี้ แม้ กทม. จะมีงบประมาณมากเทียบเท่าบางกระทรวง แต่อำนาจมันรวมศูนย์ เขต 50 เขตแทบไม่มีบทบาท รอทำตามคำสั่งเหมือนสาขาย่อยของ กทม. ที่สั่งมา ‘ปกครอง’ แล้วศูนย์ที่อำนาจไปรวมอยู่ คนก็ไม่ได้มาก แดมมีข้อจำกัดมาก

คิดไปมันน่ากลัวนะ ชีวิตพวกเราขึ้นอยู่กับ การตัดสินใจของกลุ่มคนเหล่านี้ โดยเรามีโอกาส มีช่องทางในการส่งเสียงน้อยเหลือเกิน เพราะฉะนั้น ก็เป็นเรื่องปกติที่คุณจะรู้สึกว่าคุณเปลี่ยนอะไรไม่ได้ เสนออะไรไม่ได้ ก็ทนๆ อยู่ๆ ไปวันๆ กับเมืองแบบนี้

คิดยังโยงกับการที่คนกรุงเทพฯ บ่นไปวันๆ

เราอยู่กันแบบจำหน เมืองนี้มันไม่ใช่เมืองของเรา เราก็รู้สึกว่ามันจะเป็นยังไงก็ช่างมันเหอะ แล้วเราก็เลยบ่นูฟงเล่นเฟซบุ๊กไป เดียวก็ถึงบ้านละ คิดในใจว่าตั้งหน้าตั้งตาทำงานเก็บเงิน เดียวมีเงินจะไปอยู่ที่อื่น คือถ้าคุณไม่แก้เรื่องโครงสร้างทางการเมือง มันยากมาก มันอาจจะเปลี่ยนได้ แต่ว่ามันก็ต้องใช้เวลาอีกนาน (ลากเสียง) พอเราไม่มีระบบที่ดี โครงการพัฒนาเมืองก็ออกมาในลักษณะของการลอบป้อย่างที่เห็นกัน

วันก่อน คุณไปเป็นวิทยากรบรรยายในงานเปิดนิทรรศการ ‘เมืองต้องสู้’ แต่ทำในคุณกลับพูดเรื่องการเมืองเสียมากกว่าเรื่องเมืองด้วยซ้ำ

ญี่ปุ่นเป็นประเทศที่วางแผน ขับเคลื่อนด้วยแผน ต่างจากประเทศไทย แล้วเครื่องมือทางการวางแผนรวมทั้งกลไกของญี่ปุ่นก็แตกต่างกันไปตามยุคสมัย อย่างในนิทรรศการ ‘เมืองต้องสู้’ พูดถึงช่วงหลังแพ้สงคราม สิ่งที่ต้องทำอย่างแรกคือการพลิกฟื้นเศรษฐกิจที่ถูกทำลายย่อยยับจากสงคราม การเมืองของเขาก็ต้องรวมศูนย์ เอาอำนาจทุกอย่างมาอยู่ในมือรัฐส่วนกลาง มุ่งพัฒนาอุตสาหกรรมแบบรวดเร็วเต็มอัตราศึกในช่วง 1945-1960 หรือ miracle years “ประเทศมาก่อน บ้านมาทีหลัง” แต่พอในช่วง 1970 ที่ประเทศพัฒนามาจนถึงจุดหนึ่ง เมืองเริ่มขยายตัวอย่างมาก คนจากชนบทหลั่งไหลมากระจุกในเมือง ประกอบกับปัญหาต่างๆ ที่เกิดจากการพัฒนาแบบรวดเร็วมันเริ่มส่งผล ปัญหาการเวนคืนเอาที่ดินไปก่อสร้างโครงสร้างพื้นฐานขนาดใหญ่ ปัญหาสิ่งแวดล้อม ปัญหาสารพิษจากโรงงานอุตสาหกรรมที่คร่าชีวิตคน เช่น มินามาตะ อีโตอิโต

คนเริ่มไม่ทน ไม่ใช่เฉพาะคนญี่ปุ่น แต่เราเห็นการเคลื่อนไหวแบบนี้ในที่อื่นๆ ของโลกด้วย ไม่ว่าจะเป็นอเมริกาหรือยุโรป คนลุกขึ้นแล้วบอกว่า เฮ้ย คุณจะมาทำอย่างนี้กับเมืองเราไม่ได้นะ เราควรตัดสินใจด้วยตัวเอง เราเอง แผนเราต้องออกเอง เราจะเลือกผู้นำของเราเอง รัฐบาลกลางจะมาตัดสินใจแทนทุกเรื่องเราไม่ได้ เราก็เริ่มเห็นการกระจายอำนาจของญี่ปุ่นอย่างจริงจังต่อเนื่อง ตั้งแต่ช่วงนี้ ตั้งแต่การเลือกตั้งนายกเทศมนตรีระดับเขต ในปี 1975 การแก้ไขกฎหมายผังเมืองที่ให้อำนาจแก่เทศบาลในการจัดทำผังเมืองในปี 1980

นอกจากขับเคลื่อนด้วยแผน เขาก็ขับเคลื่อนประเทศด้วยงานวิจัย นักวิชาการมีบทบาทมากในการศึกษาเพื่อเสนอทางออก สร้างเครื่องมือติดตามดูให้ท้องถิ่นเข้มแข็ง เศรษฐกิจญี่ปุ่นเขาเข้มแข็งด้วยโครงสร้างของท้องถิ่น พวก SMEs หรือร้านเล็กๆ ของเขาอยู่ได้เพราะย่านเขาแข็งแรง เพราะโครงสร้างทางการเมืองทำให้ย่านเขายังมีชีวิต ไม่ได้มีแต่เจ้าของห้างใหญ่ที่รวย ความมั่งคั่งได้กระจายให้ร้านค้าเล็กๆ ตามตรอกซอกซอยด้วย นั่นก็เพราะเมืองเขาเดินได้ หากมีขาาก็ไปได้ทุกที่ เมืองและย่านแบบนี้ไม่ได้เกิดขึ้นด้วยความบังเอิญ แต่เป็นความตั้งใจที่เกิดจากการวางแผนที่มาจากโครงสร้างทางการเมืองที่มีความเป็นประชาธิปไตย



“เมืองเป็นเรื่องของทุกคน ส่งผลกระทบต่อชีวิตคนทุกคน เมืองที่ดีคือเมืองที่เปิดโอกาสให้คนมีส่วนในการตัดสินใจ และแสดงความเห็นเกี่ยวกับทิศทางและอนาคตของพื้นที่ที่ตัวเองอยู่ ดังนั้น เมืองจะดีไม่ได้ หากปราศจากโครงสร้างทางการเมืองที่กระจายอำนาจสู่ท้องถิ่นและประชาชน”

โปเจกต์ที่ UddC ทำในกรุงเทพฯ จะเป็นความหวังของคนเมืองได้ไหม

โครงการ ‘เมืองเดินได้-เมืองเดินดี’ (Goodwalk.org) ที่ได้รับการสนับสนุนจาก สสส. เป็นโครงการที่มุ่งสร้างกรุงเทพฯ ให้เดินได้เดินดีมากกว่่านี้อยากให้เรามีชีวิตอยู่ในเมืองโดยพึ่งพารถยนต์น้อยลง โครงการนี้ทำมาสามปีแล้ว ตอนนี้เป็นเฟสสุดท้ายที่คนจะเห็นภาพแล้วว่ากรุงเทพฯ มีหลายโซนที่สามารถมีชีวิตอยู่ได้โดยไม่ต้องใช้รถยนต์เพราะทุกอย่างกระจายตัวในระยะที่เดินถึง เรากำลังจะจัดทำข้อเสนอการออกแบบวางผังอย่างมีส่วนร่วม ที่ทำให้ออกจากจะเดินได้แล้ว ก็ยังเดินดี คือนำเดิน เดินอย่างรื่นรมย์ เดินเพื่อรู้จักและรักย่าน เดินเพื่อกระจายความมั่งคั่งสู่ร้านค้าท้องถิ่น นอกจากนี้ UddC ก็กำลังพัฒนาแพลตฟอร์มโดยใช้เทคโนโลยีการสื่อสารในย่านร่วมกับมูลนิธิ Rockefeller ชื่อ ‘เปิดข้อมูล เปลี่ยนเมือง’ นำร่องที่เขตปทุมวัน

แดงเป็นอาจารย์อยู่ที่สถาปัตย์ฯ เวลาถามนิสิตว่า เรียนเสร็จแล้วไปไหน เขาก็อ้างไปเดินห้าง ถามว่าไม่เบื่อเหรอ ‘ก็เบื่อ แต่ไม่รู้จะไปไหน’ นึกออกไหมคะ เราก็อยู่แค่ที่เดิมๆ ชีวิตก็ซ้ำซากจำเจ แต่พอมีแพลตฟอร์มใหม่ก็มีทางเลือกให้ผู้คนใช้ชีวิตในเมืองอย่างอื่นบ้าง นอกจากจะใช้รายงานปัญหาในย่านช่วยสื่อสารข้อมูลข่าวสารต่างๆ ให้คนในย่านทราบ มีใครทำอะไรอยู่ที่ไหนบ้าง มีกิจกรรมอะไรวันนี้นี้ความเป็นย่านมันก็ค่อยๆ ถูกสร้างขึ้นมา

ถ้าไม่ได้คิดเรื่องเทคโนโลยี คนตาบอด sssmตาควรจะมีทั้ง awareness และสร้าง local movement ขึ้นมาเองด้วยไหม

ในโลกยุคที่มีเฟซบุ๊ก แดงว่าโครงการที่ประชาชนเขาไม่เอา ไม่อยากได้ มันเกิดยากนะ คิดว่ามันเป็นเครื่องมือที่ใช้ต่อรองได้มีพลัง แต่นอกเหนือจากการต่อต้าน เราก็ใช้เฟซบุ๊กในการรวมตัวกันทำกิจกรรมนุ่นนี้ แดงว่าการที่เด็กยุคใหม่มีค่านิยมให้ความสำคัญเรื่องสิ่งแวดล้อมและสาธารณะมากขึ้น ก็เป็นสิ่งดีแล้วละ

แต่ว่าทั้งนี้ทั้งนั้น แดงเชื่อในระบบที่ติมากกว่าผู้นำที่เก่ง ญี่ปุ่นเขาพลิกฟื้นเมืองได้ เพราะย่านหรือท้องถิ่นเขาเข้มแข็ง ซึ่งสิ่งนี้ไม่ได้เกิดจากผู้นำที่เป็นฮีโร่ แต่เกิดจากการกระจายอำนาจให้ท้องถิ่นและประชาชน การเคลื่อนไหวมันเกิดพร้อมกัน ไปเป็นระนาบ

ฟังดูความหวังของเราช่างน้อยนิด

ก็ต้องมีความหวัง เพราะตอนนี้คนสนใจเรื่องเมืองและสาธารณะมีมากจริงๆ การเติบโตของคนกลุ่มเหล่านี้เป็นเรื่องที่ดี คนคงเห็นแล้วว่า เมืองเป็นเรื่องของทุกคน เมืองไม่มันพรากหลายสิ่งไปจากชีวิตเรา แดงมักจะพูดเสมอว่า หากเรามีเมือง แล้วเมืองมันเดินไม่ได้ เดินไม่ดี มันเสียหายมากนะ เดินไม่ได้มันหนักเราก็เพิ่ม ต้นทุนในชีวิตก็แพงวันๆ ก็ต้องใช้เงินไปกับการเดินทาง กรุงเทพฯ นี้ค่าเดินทาง 20% ของรายจ่าย โหนดจะค่าไฟตุนส โหนดจะค่าไลฟ์สไตล์ตามร้านเก๋เพราะไม่มีพื้นที่สาธารณะดีๆ ไว้พักผ่อน ขณะที่เมืองอื่นๆ เขาใช้เงินไปกับการซื้อบ้าน ส่วนโอกาสจะบึ่งกับคนแปลกหน้าก็ยากแสนเชียวเพราะใช้แต่รถยนต์ วันๆ ตั้งหน้าตั้งตาทำงานเก็บเงินทำโอที

เพราะฉะนั้น แดงจะบอกว่าเวลาคุณอ้วน จน ไม่มีแฟน คุณอย่าโทษตัวเอง คุณโทษเมืองก่อน (ยิ้ม)

▶ JF THEATRE

ภาพยนตร์ญี่ปุ่นที่จัดฉายให้ชมฟรีที่เจแปนฟาวน์เดชั่น ทุกเย็นวันศุกร์เช่นเคย เดือนพฤษภาคมนี้จัดฉายหนังภายใต้ธีม 'เงินคือพระเจ้า' ส่วนในเดือนมิถุนายนว่าด้วยหนังที่เกี่ยวข้องกับเรื่อง 'กีฬา'



25.05.61 | 18.30 น.
Rainbow Kids: แก๊งเด็กสายรุ้ง
โอกาโมโตะ คิฮิชิ / 1991 / 117 นาที

คุณยายวัยเด็กผู้ร่ำรวยถูกใจสามคนจับตัวไปเรียกค่าไถ่ แลกกับเงินประกันจำนวนมหาศาล แต่ไปๆ มาๆ ดันเกิดการสลับบทบาทระหว่างใจและเหยื่อ ทำให้ตำรวจต้องเผชิญกับความยากและความง...



01.06.61 | 18.30 น.
Roar of the Crowd: วัยเยาว์ร่วมฝัน
โอซาวะ ยูตะกะ / 1990 / 103 นาที

ปี 1964 มีระเบิดโจมตีฐานทัพอเมริกาที่เกาะโอกินาวาและกระจายไปยังบ้านเรือนผู้คน ส่งผลให้มีเด็ก ๆ พิการทางการได้ยินหนึ่งที่ซบซู่ใจเรื่องนี้เขียนขึ้นจากนิยายเล่าเรื่องกลุ่มเด็กพิการเหล่านี้ที่ฟอร์มทีมเบสบอลและพากันฝ่าฟันไปจนถึงการแข่งขันระดับประเทศ...



08.06.61 | 18.30 น.
Give It All: มาพยายามกันเถอะ
อิโซนุระ อิกุฮิชิ / 1988 / 120 นาที

เรื่องราวของนักเรียนสาวธรรมดาชื่อว่าเอ็ตสึโกะ ผู้แอบโชคด้านความรัก การเรียนและเป้าหมายชีวิต ที่วันหนึ่งได้เห็นภาพเรือแล่นผ่านแล้วเกิดแรงบันดาลใจให้เธอลุกขึ้นมาจับไม้พาย แล้วกลายเป็นสาวนักพายเรือล้าเป็นตัวแทนทีมในการสร้างทีมแข่งเรือหญิงล้วน...



15.06.61 | 18.30 น.
Sumo Do Sumo Don't: สู้สู้อยู่ไม่
ซูโอะ มาซาฮิโกะ / 1992 / 103 นาที

หนุ่มนักกีฬาซูโม่ที่ถูกโค้ชหักหลังไม่ให้ร่วมทีมซูโม่ของโรงเรียน เขาได้รับการช่วยเหลือจากกลุ่มคนเหลือขอที่ต้องมารวมตัวกันเพื่อเอาชนะศัตรูต่อสู้กับความอับอายและการถูกปลดออกจากสมาคม...



22.06.61 | 18.30 น.
What the Snow Bring: คำอธิษฐานสีขาว
เนวชิ คิฮิคาโระ / 2004 / 132 นาที

หลังจากเสียเงินก้อนสุดท้ายให้กับการพนันม้า มานานูจึงกลับไปหาพี่ชายที่ไม่ได้เจอกันนานนับจากที่มานานูตัดสินใจออกจากบ้านไปตั้งเต๊นท์ขายหมู พี่ชายจึงยอมให้มานานูอยู่ที่คอกม้าแลกกับการดูแลและสร้างรายได้ มานานูจึงได้ดูแลม้าตัวหนึ่งให้คืนฟอร์มลงสนามแข่งขัน...



29.06.61 | 18.30 น.
Yamashita Story: ยามาชิตะ ยอดอุโข
ซูโอะ มัตสึบะยาชิ / 1985 / 101 นาที

เรื่องราวของยูโดแซมเปียนที่ถูกเลี้ยงให้แข็งแรง และมีพลังกำลัง เป็นที่หนึ่งของทุกการแข่งขัน เมื่อเขารั้วรุ่นช่วงมัธยมปลายเขาและเพื่อนต้องการก้าวไปสู่ความฝันอีกครั้ง...

◀ EVENTS

ASPac Awards 2018
日本・アジア
学生パッケージデザイン
コンペティション
Theme
Innovation

01.05.61 - 31.08.61

ASPac Awards 2018
www.facebook.com/aspacthai

การแข่งขันประกวดออกแบบบรรจุภัณฑ์ระดับนักศึกษาในภูมิภาคเอเชียประจำปี 2561 หรือ ASPac (Asia Students Package Design Competition) โดยในปีนี้เป็นปีเปิดรับผลงานภายใต้แนวคิด 'Innovation' สมัครได้ถึงวันที่ 31 สิงหาคม 2561 นี้ ถึงเวลาแล้วที่นักเรียนนักศึกษาสาขาออกแบบจะออกมาแสดงความคิดสร้างสรรค์ให้โลกเห็น!

◀ EVENTS

เมืองท่องสู่: โครงการผังเมืองของญี่ปุ่นในทศวรรษ 1960

กรุงเทพฯ
24.04.61 - 18.05.61
สถานที่: หอศิลปมหาวิทยาลัยศิลปากร (วังท่าพระ)

ขอนแก่น
31.05.61 - 12.06.61
สถานที่: หอศิลปวัฒนธรรม (ริมน้ำสิริน) ศูนย์วัฒนธรรม มหาวิทยาลัยขอนแก่น



นิทรรศการสัญจรนานาชาติ ว่าด้วยเรื่องสถาปัตยกรรมของญี่ปุ่นและเมือง ซึ่งจะพาผู้ชมไปสำรวจสภาพปัจจัยอันหลากหลายของเมืองในญี่ปุ่นและประเทศอื่นๆ จวบจนถึงปัจจุบัน และได้เห็นแนวคิดทดลองเกี่ยวกับเมืองในญี่ปุ่นซึ่งเกิดขึ้นมากมายในยุค 1960 หลังสงครามโลก

ผ่านรูปแบบของโมเดลจำลองสถาปัตยกรรมรูปถ่าย สไลด์ และแอนิเมชัน ความน่าสนใจของงานนี้คือการได้เห็นว่าความพยายามที่จะเปลี่ยนแปลงความเป็นเมืองในอดีต ก่อนจะกลายมาเป็นโตเกียวในปัจจุบันนั้นต้องผ่านแนวคิดอะไรมาบ้าง

24.05.61 - 27.05.61

THE GABEZ SHOW @ BICT Fest 2018
สถานที่: ศูนย์ศิลปการละครสสส วัฒนธรรมนิทัศน์ คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย



การแสดงของคู่หูนักแสดงสุดฮาชาวญี่ปุ่นนามว่า GABEZ (กาเบซ) มาสะและอิโตชิ ซึ่งผสมผสานทั้งการเต้น กายกรรมละครใบ้ และมุกตลก จนกลายเป็นสิ่งที่เรียกว่า 'Dance and Silent Comedy' ทั้งคู่จะมาร่วมแสดงในเทศกาลละครนานาชาติสำหรับเด็กและเยาวชน หรือ BICT Fest 2018 ราวาบัตร ผู้ใหญ่ 650 บาท เด็กและเยาวชน 250 บาท จองบัตรได้ที่ โทร. 081-441-5718



What Happened?

เรื่อง: nananippon team

MAY J. LIVE!
BY THE JAPAN FOUNDATION
@JAPAN EXPO THAILAND 2018

27.01.61

Central World Plaza



นักร้องสาวมากความสามารถ May J. ผู้ถ่ายทอดบทเพลง 'Let It Go' เพลงประกอบภาพยนตร์แอนิเมชันค่ายดิสนีย์ เรื่อง Frozen ฉบับภาษาญี่ปุ่น ได้เดินทางมาขึ้นเวทีสุดพิเศษและขับร้องบทเพลงไพเราะหลากหลายเพลงในงาน Japan Expo Thailand 2018 และปิดท้ายด้วยการแสดงจากน้องๆ โรงเรียนเบญจมราชรังสฤษฎิ์ 3 ชนะ-สงสารวิทยา จังหวัดฉะเชิงเทรา โรงเรียนในโครงการ 'มิ้องโกะ พาร์ทเนอร์ส' โครงการกระจายเจ้าหน้าที่ชาวญี่ปุ่นไปสนับสนุนการเรียนภาษาญี่ปุ่นตามโรงเรียนทั่วไทย ซึ่งน้องๆ ได้มาร่วมร้องเพลงประสานเสียงร่วมกับคุณ May J. อย่างน่าประทับใจ

What Happened?



KALEIDO ASIA
BY THE JAPAN FOUNDATION

26 - 28.01.61

โรงภาพยนตร์ศรีศาลายา

โปรแกรมภาพยนตร์ที่รวบรวมทั้งหนังคลาสสิกในตำนานอย่าง 'บัวแดง' และ 'แม่นาคพระโขนง' หนังรางวัลอย่าง 'A Woman From Java' ชุดหนังสือทดลองและการแสดงสดทางศิลปะอย่าง 'The Archival Impulse' ฯลฯ ซึ่งทุกเรื่องล้วนคัดเลือกมาฉายโดยนักจัดรายการภาพยนตร์แห่งอาเซียนและญี่ปุ่น ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการอบรมและพัฒนาด้านการจัดรายการภาพยนตร์ของเจแปนฟาวน์เดชั่น งานนี้ทำให้ผู้ชมได้เปิดประสบการณ์ด้านภาพยนตร์และชวนให้ตั้งคำถามต่อการชมภาพยนตร์ได้อย่างน่าสนใจ

การตีพิมพ์และเผยแพร่บทละคร
'BANGKOK NOTES -
สงคราม ภาพวาด ผู้คน ฯลฯ'

หลังจากที่ได้รับกระแสตอบรับอย่างอุ่นหนาฝาคั่งจากผู้ชม รวมถึงได้รับรางวัล Best Play/Musical จากเทศกาลละครกรุงเทพ ครั้งที่ 15 โดยชมรมวิจารณ์ศิลปะการแสดงเมื่อเดือนพฤศจิกายนที่ผ่านมา เจแปนฟาวน์เดชั่น กรุงเทพฯ ขอขอบพระคุณและยินดีที่จะแจ้งให้ทราบว่า เราได้จัดพิมพ์บทละคร 'Bangkok Notes - สงคราม ภาพวาด ผู้คน ฯลฯ' รวมทั้งดีวีดีบันทึกภาพการแสดงเพื่อแจกจ่ายสู่คณะละครโรงเรียนมหาวิทยาลัย สถาบันด้านศิลปะการแสดงต่างๆ ฯลฯ หากท่านใดสนใจติดต่อขอรับบทละครและดีวีดีในนามองค์กรของท่าน กรุณาติดต่อ info@jfbkk.or.th หรือ 0-2260-8560-4



'ข้าจิมเสวนา วิเทศโมตร
130 ปี ไทย - ญี่ปุ่น'
ผู้คนและงานด้านการแลกเปลี่ยนวัฒนธรรม
เพื่อเป้าหมายในอนาคตร่วมกัน

21.12.60

โรงแรมอินเตอร์คอนติเนนตัล กรุงเทพฯ

เสวนาส่งท้ายปีของเจแปนฟาวน์เดชั่นร่วมกับสถานเอกอัครราชทูตญี่ปุ่นประจำประเทศไทย สถาบันเอเชียตะวันออกเฉียงศึกษแห่งมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ และสมาคมนักเรียนเก่าญี่ปุ่นในพระบรมราชูปถัมภ์ โดยได้รับเกียรติจากวิทยากรและผู้ทรงคุณวุฒิหลายท่านจากไทยและญี่ปุ่นมาร่วมเผยแพร่ความรู้ในมุมมองต่างๆ ที่น่าสนใจ ตั้งแต่เรื่องประวัติศาสตร์ เศรษฐกิจ และสังคมของสองประเทศ ไปจนถึงบอกเล่าประสบการณ์การศึกษาต่อในประเทศญี่ปุ่น

การบรรยาย วิถีชีวิตและวัฒนธรรมที่เกี่ยวกับงานศิลปวัฒนธรรมร่วมสมัย
ของเจแปนฟาวน์เดชั่น กรุงเทพฯ ในช่วงที่ผ่านมา



นิทรรศการวิถีแห่งศรัทธา
จากศิลปินญี่ปุ่น

27.12.60 - 18.02.61

พระที่นั่งศิวโมกษพิมาน
พิพิธภัณฑ์สถานแห่งชาติ พระนคร

อีกหนึ่งนิทรรศการในวาระครบรอบ 130 ปีความสัมพันธ์ทางการทูตไทย-ญี่ปุ่น ที่แนะนำประวัติศาสตร์ศิลปะญี่ปุ่นได้อย่างครอบคลุมตั้งแต่ยุคก่อนประวัติศาสตร์ถึงยุคเอโดะผ่านโบราณวัตถุและศิลปวัตถุทั้งหมด 106 รายการซึ่งสันทอดมากกว่า 6,000 ปี รวมไปถึงการบรรยาย งานเสวนาและสาธิตวิธีการชงชา และการฉายวีดิทัศน์ ซึ่งไฮไลต์ของงานนี้คือการนำเสนอวิถีชีวิตของชาติ 3 ชั้นที่หาโอกาสดูได้ยากยิ่งมาจัดแสดงที่ไทย จึงยืนยันว่านิทรรศการนี้จะเกิดขึ้นไม่ได้เลยหากปราศจากมิตรภาพระหว่างพิพิธภัณฑ์สถานแห่งชาติ พระนคร และพิพิธภัณฑ์สถานแห่งชาติของญี่ปุ่น (โตเกียวและคิวชู) ที่สั่งสมและบ่มเพาะกันมาอย่างยาวนาน





สวนสาธารณะไทยที่มีฤดูกาลชมซากุระ



คนไทยนิยมเดินทางไปเที่ยวประเทศญี่ปุ่นช่วงเดือนเมษายน เพื่อชื่นชมช่วงเวลาบานสะพรั่งสุดท้ายก่อนร่วงโรยของดอกซากุระ โดยที่เราอาจหลงลืมไปว่าความงามแบบเดียวกันอาจไม่ต้องไปญี่ปุ่นก็ใกล้ไกลถึงสวนอุเอะโนะ กรุงโตเกียวก็ได้ แต่หาชมได้ที่ ‘สวนรถไฟ’ สวนสาธารณะใจกลางเมืองหลวงของเราเนือง

“สองสามปีก่อนผมเคยไปสวนอุเอะโนะที่โตเกียว เป็นครั้งแรกที่ผมได้เห็นดอกซากุระ แม้จะเหลืออยู่น้อยแต่ก็ประทับใจ พอกลับมาที่กรุงเทพฯ วันหนึ่งผมไปวิ่งที่สวนรถไฟ แล้วได้เห็นต้นชมพูพันธุ์ทิพย์ 3 ต้นอยู่ริมตลิ่ง ดอกสีชมพูบานสะพรั่ง

เต็มต้น เป็นเงาสะท้อนลงไปที่บึงน้ำเล็กๆ ริ่งไปต่ออีกนิดก็เจออุโมงค์ของต้นชมพูพันธุ์ทิพย์ที่บานตลอดสองฝั่ง มันเป็นภาพที่ทำให้ผมนึกถึงที่โตเกียวขึ้นมา” ยศพล บุญสม ภูมิสถาปนิกและนักเคลื่อนไหวเรื่องพื้นที่สาธารณะ เล่าให้เราฟังถึงโมเมนต์สีชมพูของสวนรถไฟ ที่ชวนให้นึกถึงสวนสาธารณะที่เคยประทับใจเมื่อครั้งไปเยือนเมืองหลวงของญี่ปุ่น

“ตอนไปสวนอุเอะโนะ เราจะเห็นว่ามีนกิจกรรมหลายอย่าง ทั้งมีเวียม ร้านค้า คนออกกำลังกาย เด็กออกมาแสดง สวนสาธารณะของเขาเชื่อมโยงเป็นหนึ่งเดียวกับเมืองและวิถีของผู้คน อีกเรื่องคือการเชื่อมโยงกับเมืองที่ทำให้เราไม่ลำบากกับการไปสวนสาธารณะมากมาย ไม่ต้องพยายามไปหรือใช้เวลาในการเดินทางมาก สวนก็เลยเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตผู้คนได้

“แต่สวนบ้านเราจะมีมิติในการใช้แค่มิติเดียวคือไปวิ่ง แล้วก็ไม่รู้จะทำอะไร นอกจากนั้น ผมว่าบ้านเราควรจะมองว่าสวนสาธารณะเป็นพื้นที่ของทุกคนจริงๆ เป็น

พื้นที่ที่สื่อสารหรือให้อะไรกับผู้คนได้ ไม่ว่า จะศิลปะ วัฒนธรรม หรือธรรมชาติ แต่บ้านเรามีกิจกรรมแบบนี้บ่อยและจำกัด พอไม่มีเรื่องที่หลากหลายให้คนสนใจ มันก็กันคนส่วนหนึ่งออกไป

“การมีดอกชมพูพันธุ์ทิพย์ในสวนรถไฟมีข้อดีนะ เพราะทำให้คนอยากเก็บบันทึกช่วงเวลาของฤดูกาลนั้น กระตุ้นให้คนเอาตัวเองออกไปพื้นที่สาธารณะมากขึ้น แต่จาก visual impact หรือ experience ตรงนั้น เราจะทำยังไงให้มันขยายผลต่อให้สวนเป็นได้มากกว่าธรรมชาติหรือความสวยงาม ถ้ามันเปิดประเด็นให้คนได้เห็นว่าเราทำอย่างอื่นในสวนได้ มีคาเฟ่ กิจกรรมการแสดง ถ้ามิติของความสวยงามมาอยู่ด้วยกันกับกิจกรรมเหล่านี้ได้ มันน่าจะยิ่งดีนะ ยิ่งรื่นรมย์มากขึ้น เหมือนที่ในญี่ปุ่นหรือสวนที่อื่นที่ผนวกเป็นหนึ่งเดียวกันกับเมืองได้”

น

สวนวชิรเบญจทัศ (สวนรถไฟ)

ตั้งอยู่ถนนกำแพงเพชร 3 ติดกับสวนจตุจักร เปิดทุกวัน 04.30 - 21.00 น.



ยศพล บุญสม (ยศ)

ภูมิสถาปนิก กรรมการผู้จัดการบริษัท อมา จำกัด นักเคลื่อนไหวเรื่องพื้นที่สาธารณะและการพัฒนาเมือง ผู้ก่อตั้งกลุ่ม Friends of the River (FOR) บอกจากอยู่เบื้องหลังงานออกแบบภูมิทัศน์ให้โครงการ Mixed-use ของเอกชนหลายแห่ง ล่าสุด ยศพลกำลังผลักดันโปรเจกต์ถอดบทเรียนเรื่องพื้นที่สาธารณะของแต่ละเมือง เพื่อนำเสนอมาปรับใช้กับพื้นที่สาธารณะในเมืองไทย

f Yossapon Boonsom

NANANIPPON | VOL. 96
#nananippon



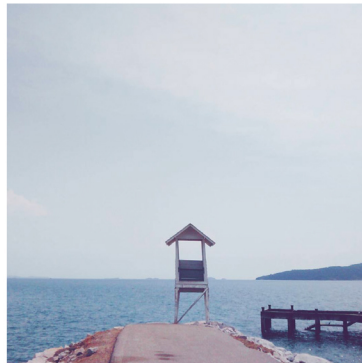
IG: kamoncharnok



IG: vippvop



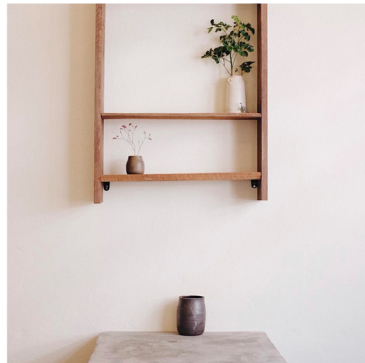
IG: nalineethi



IG: nnnuuuk



FB: Mhew Pimonnartketsara



IG: nutcrakerz



IG: reudufon



IG: fernbyp



IG: moomhamainy

น

ไม่ต้องตีตัวไปไกลถึงญี่ปุ่น ผู้อ่านก็สามารถร่วมสัมผัสประสบการณ์ ‘ญี่ปุ่น ญี่ปุ่น’ ผ่านภาพถ่ายต่างๆ นานา ในเมืองไทยที่ให้อารมณ์ไม่ต่างจากเจแปนแดนถูกกักได้ ด้วยการร่วมถ่ายภาพพร้อมติดแฮชแท็ก #nananippon มาเดินทางผ่านเลนส์กล้องไปกับเราละ :)

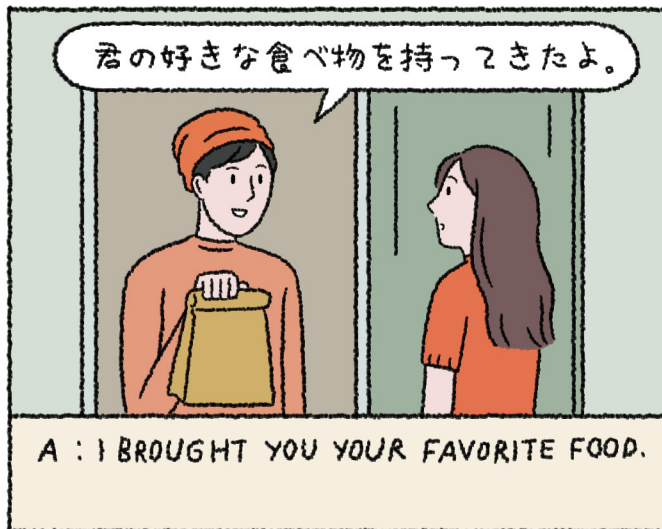


ที่ปรึกษา อิศารุ คิวาฮาระ, สิริ รวีไพลย์ บรรณาธิการ สลลา มหันต์ชัยวงศ์ นักเขียน จิราภรณ์ วิหวา, นลินี จิตะวรรณ บรรณาธิการศิลปกรรม รุ่งนภา คาน กราฟิคดีไซน์ วัชรปรีญา โจระสา ช่างภาพ พิชญ์ สุจริตสาธิต พิสูจน์อักษร วาริณี วรรณยานนท์ ผู้จัดการ บริษัท ไอแอลไอ จำกัด อีเมล ili.docx@gmail.com แยกสีและพิมพ์ที่ บริษัท โรงพิมพ์อักษรสัมพันธ์ [1987] จำกัด โทรศัพท์ 0-2428-7500

เจแปนฟาวน์เดชัน กรุงเทพฯ เจ้าของลิขสิทธิ์ 2561 ห้ามนำส่วนใดส่วนหนึ่งจากหนังสือเล่มนี้ไปเผยแพร่หรือพิมพ์ซ้ำโดยไม่ได้รับอนุญาตเป็นลายลักษณ์อักษร Copyright © 2018 The Japan Foundation, Bangkok All right reserved. No reproduction or republication without written permission

1 2 3 NIPPON!

BY SUNDAY KIDS



食べ物

TABEMONO
(FOOD)



野菜
YASAI
(VEGETABLES)



お肉
ONIKU
(MEAT)



ご飯
GOHAN
(RICE)



果物
KUDAMONDO
(FRUITS)



飲み物
NOMIMONO
(DRINKS)

PRONUNCIATION

A: KIMI NO SUKINA TABEMONO
WO MOTTE KITA YO.

A: KIMI NO SHIAWASE WA
TABEMONO DESHOU?

B: IYA, ANATA GA WATASHI NO
SHIAWASE NANO.

JAPAN FOUNDATION



WHAT'S JFBKK

เจแปนฟาวนิเดชัน กรุงเทพฯ เป็นองค์กรหลักของญี่ปุ่นที่จัดกิจกรรมส่งเสริมความสัมพันธ์ทางวัฒนธรรม
ร่วมด้วยคอร์สเรียนภาษาญี่ปุ่น งานแสดงศิลปะและวัฒนธรรมของญี่ปุ่นตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน เช่น
การแสดงบนเวที งานแสดงนิทรรศการศิลปะ งานเทศกาลภาพยนตร์ การประชุมเชิงปฏิบัติการ เกี่ยวกับ
วัฒนธรรมและอื่นๆ และการสนับสนุนทางด้านวิชาการ การศึกษาที่เกี่ยวกับประเทศญี่ปุ่น

เจแปนฟาวนิเดชัน กรุงเทพฯ

ชั้น 10 อาคารเสริมมิตร ทาวเวอร์ 159 ถนนสุขุมวิท 21 กรุงเทพฯ 10110

โทรศัพท์ : 0-260-8560-4 www.jfbkk.or.th www.facebook.com/jfbangkok

